

54. Bland bergen uti Västmanland

1. Bland bergen uti Västmanland där bor en flicka skön,
så hennes like finnes ej ibland det täcka kön
/:Hon älskades av alla, men först vi nämner den,
som henne haver älskat ifrån späda barndomen:/'

2. De båda unga vänner vi noga känna till,
dem vi för allmänheten nu här uppteckna vill:
Den sköna het' Cicilia och Anton var hans namn
De fostrades tillsammans vid Nilens södra strand

3. Så klart som solen skiner på himmelen den blå,
så oskuldsfullt som svanen på böljorna de blå,
så ren var hennes kärlek, den hon till Anton bar,
fast mången tapper krigare Cicilia tillbad

4. När veckan gått tillända, hon sig åt lunden går,
att där sin Anton möta, som alltid vanligt var,
förnya' där sitt löfte och sen hon vände om
att räkna alla dagarna, tills nästa söndag kom

5. Där språkades om kärlek, där sågs naturen le,
men framför deras ögon sågs något främmande
och framför deras ögon sågs lyckans timmar slå,
ty inom några dagar deras bröllop skulle stå

6. Men bakom branta klippan låg falska räven gömd
och under dess ruiner han all sin heder glömt
Med en pistol i handen han Anton kulan gav
och honom nederlade i en allt för tidig grav

7. En sorg, som ingen känner men nu för tiden hörs,
att Anton är ju döder, som en gång älskad var
Så sakta viskar Antonn, när döden närmar sig:
»Cicilia, Cicilia, nu skiljes jag från dig»

8. »Ja, nu har lyckans dagar fulländat flytt sin kos
och nu får ni mig skåda likt en avbruten ros,
ty dagens tunga börda har nedertryckt min själ
Gu'nå den arma människan som därtill orsak är»

9. Uti sin faders armar hon genast kastar sig,
»O fader, hulda fader, skänk någon tröst åt mig!
Var skall jag nöjen finna, var skall jag finna ro?
Jo, vid min Antons sida i gravens lugna bo«

/Ur Sv. Eduard, "200 Gamla kända visor", nr 54/